

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 310

1 Νοεμβρίου 2011

Τό πολιτιστικό μας ὄραμα

Δειγματοληψία

διεφθαρμένου καί χρεοκοπημένου ἥθους.

Η προδοσία τοῦ ἥθους, πρώτη παράτολμη διακίνηση στό γήπεδο τῆς διαφθορᾶς, ἐπιχειρεῖται ἐλεύθερα καί πομπодῶς ἐπαινούμενη στή σύγχρονη ἀρένα τῆς προβολῆς τοῦ ὑποπτοῦ πλουτισμοῦ καί τῆς πολιτικῆς καί οἰκονομικῆς κυριαρχίας. Κατά τίς στιγμές τῶν ἐκρήξεων ὀργανωμένης διαφθορᾶς προκαλεῖται ἐντυπωσιακός, ἀλλά παροδικός σάλος. Ἡ δημοσιογραφία ἐκνευρίζεται καί οἱ διαχειριστές τῆς ἐξουσίας ἀποσύρονται στά στέγαστρα τῆς σιωπῆς καί ὑποκριτικά ἀποκρύπτονται. Ὁ ἔνοχος ἢ οἱ ἔνοχοι δέν ἐπισημαίνονται καί δέν προωθοῦνται στό ἐδώλιο τῆς κρίσης καί τοῦ καταλογισμοῦ, ἀλλά παραδίδονται στό συνοδοιπόρο τῆς λήθης καί διαφεύγουν ἀργά ἢ σύντομα τήν εὐθύνη καί τήν ἀντίστοιχη ποινή.

Από τη σύγχρονη ιστορική έγγραφη περιστατικών δραματικής ήθικης πτώχευσης, ἐπιλέγω ἓνα, μέ τήν πρόθεση νά τό ἐμφανίσω ὡς ἐπιτιμητικό σχολιασμό καί συνειδητή ἐπίκριση τῶν ἀθλιότητων τῆς ἐποχῆς μας. Πρὶν λίγους μῆνες ἐκδηλώθηκε ἡ ἐγκληματική μανία ἐνός ἀνθρώπου στήν ἡσυχία κατὰ τὰ ἄλλα χώρα τῆς Νορβηγίας. Ἐνας νέος ἀνθρώπος, ὁ Ἄντερς Μπέρνινγκ Μπρέιβικ, σχεδίασε, προγραμματίισε καί πραγματοποιοῖσε τό μεγαλύτερο ἐγκλημα τοῦ αἰῶνα. Μετά ἀπό πολλή μελέτη καί σκοτεινή προετοιμασία σκόρπισε τό θάνατο σέ 93 παιδιά, πού ζοῦσαν σέ κατασκηνωτική χαρωπή κοινότητα σέ ἓνα μικρό νησί. Ὅπως μεταδόθηκε στὸν τύπο: “μεταμφιεσμένος σέ ἀστυνομικό ὁ Μπρέιβικ ἄρχισε νά πυροβολεῖ ἀδιακρίτως μέ αὐτόματο ὄπλο, νά κυνηγᾷ καί νά σκοτώνει τὰ ἔντρομα θύματα πού δέν εἶχαν ἐλπίδα διαφυγῆς ἀπὸ τό μικρό νησί. Αὐτόπτης μάρτυρας πού ἔσπευσε μέ τή βάρκα του, μίλησε γιά “δεκάδες θύματα”, πού ἐπέπλεαν στά νερά”. Ἡ πράξη του ἐπισημαίνεται στά δημοσιεύματα ὡς κομματικός παροξυσμός. Σχεδιασμός του ἦταν ἡ ἐξόντωση ὅλης τῆς νέας γενιᾶς ἡγετῶν τοῦ κόμματος, “ἤθελε νά σκοτώσει ὅλους τοὺς 500 μέ 700 ἔφηβους πού ἦταν ἐκεῖ”.

Αὐτές ἦταν οἱ πρῶτες ἐκτιμήσεις καί οἱ πρῶτες ἀντιδράσεις τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων καί τῆς ἐπαναστατημένης λαϊκῆς συνείδησης. Μέ τήν πάροδο ὥστόσο κάποιου χρόνου καί τήν καταστολή τῆς πρώτης ὀξύτατης λαϊκῆς ἀντίδρασης ὁ δημοσιογραφικός κόσμος ἄρχισε νά ἀναζητᾷ πρόσθετα βιογραφικά στοιχεῖα τοῦ σκληροῦ δολοφόνου, πού θά μπορούσαν νά ἀνακαλύψουν καί νά ἀποτυπώσουν τὰ βαθύτερα ψυχικά του βιώματα καί νά ἐρμηνεύσουν τό ἐγκληματικό του μένος. Πρῶτος χώρος ἐρευνας ἦταν τό σπίτι του, ὁ πατέρας του, ἡ μάνα του, οἱ κινήσεις τῶν παιδικῶν του χρόνων, τὰ ἀναπτύγματα τῆς ἐφηβείας του καί οἱ στοχεύσεις τῆς ὥριμης δράσης του. Ἀποτυπώνεται στήν ἐφημερίδα Verdens Gang ἡ ἱστορία τῶν σχέσεων πατέρα Μπρέιβικ καί γιοῦ. Πρόσφατα, μετά τήν ἀποκάλυψη καί τόν διατυμπανισμό τῶν τραγικῶν ἐγκλημάτων τοῦ γιοῦ: “Ὁ πατέρας τοῦ Ἄντερς Μπρέιχρινκ Μπρέιβικ δήλωσε στήν ἐφημερίδα Verdens Gang ὅτι ἔχει χάσει κάθε ἐπαφή μέ τό γιό του ἀπὸ τό 1995. “Διάβαζα στό Internet

τίς έφημερίδες καί ξαφνικά είδα τό όνομά του καί τή φωτογραφία του στό δίκτυο", δήλωσε. Ό άνδρας αυτός είναι συνταξιούχος καί μένει στή Γαλλία καί, όπως είπε στήν έφημερίδα, είχε χωρίσει από τή μητέρα του Άντερς Μπρέχρινγκ Μπρέιβικ μετά τή γέννησή του. Πρόσθεσε ότι έχει χάσει έπαφή μέ τό γιό του από τό 1995, όταν αυτός ήταν 15 ή 16 έτών".

Στόν πατέρα του αναφέρεται ό ίδιος ό Μπρέιβικ σέ маниφέστο 1500 σελίδων πού δημοσίευσε πρίν από τίς έπιθέσεις στό διαδίκτυο μέ τίς έξής αποκαλύψεις: "ό πατέρας του, διπλωμάτης πού υπηρέτησε στό Λονδίνο καί τό Παρίσι, ξαναπαντρεύτηκε μετά τή γέννησή του, ένω ή μητέρα του παντρεύτηκε ένα στρατιωτικό, ό όποιος έγινε θετός του πατέρας. Ό βιολογικός του πατέρας καί ή νέα του σύζυγος, πού έμεναν στό Παρίσι, είχαν ζητήσει τότε τήν κηδεμονία του άγοριού, αλλά αυτό δέν έγινε δεκτό από τή νορβηγική Δικαιοσύνη. "Είχα μιά καλή σχέση μαζί του(έννοεί τόν πατέρα του) καί τή νέα του σύζυγο ως τά 15 μου χρόνια", γράφει ό Μπρέιβικ, ό όποιος προσθέτει ότι τούς έπισκεπτόταν συχνά στή Γαλλία. Όμως οί έπαφές σταμάτησαν στά 15 του χρόνια-"Δέν του άρεσε πολύ ή περίοδος γκράφιτι πού πέρασα μεταξύ 13 καί 16 έτών", αναφέρει ό Μπρέιβικ-καί ό πατέρας δέν έδωσε καμιά συνέχεια σέ ένα αίτημα για έπανασύνδεση πρίν από μερικά χρόνια".

Όλες αυτές οί δραματικές εξέλιξεις πιστοποιούν καί έπικυρώνουν μιά τρομερή πορεία του Μπρέιβικ από τήν παιδική ήλικία στήν έφηβεία καί από τήν έφηβεία στήν ώριμότητα. Γεννήθηκε σ' ένα σπίτι πού δέν τό θέρμαινε ή αγάπη καί δέν τό στήριζε ή αξιοπρέπεια. Ό πατέρας του δέ λειτούργησε ως πατέρας καί ή μάνα του δέν τόν θέρμανε στήν άγκαλιά της σάν γνήσια μητέρα. Τά περιστατικά, πού κυκλοφόρησαν στήν ιδιαίτερή του πατρίδα καί στήν παγκόσμια δημοσιογραφία, προσυπέγραφαν ότι τό οικογενειακό του κλίμα δέν διακρινόταν για τήν καθαρότητα καί τήν υπεύθυνη άρμονία, αλλά δημιουργούσε όλοένα καί φοβερότερο καί τραγικότερο κυματισμό. Έφερναν τούς γονείς σέ έχθρική αντιπαράθεση μέ τό γιό τους καί τό γιό στό πυροβολείο τής έχθρότητας καί τής καυτής εκδίκησης. Μπορεί κανείς νά υπολογίσει, ότι μέρα μέ τή μέρα ό Μπρέιβικ γινόταν ακόμα πιό πικρός πρός

όλα τὰ κλιμάκια τῆς σύγχρονης κοινωνικῆς συνοχῆς καί πιό ἀποφασιστικός στούς φονικούς σχεδιασμούς του. Ζητοῦσε παντοῦ ἐκδίκηση. Ἐβλεπε τή φωτιά τοῦ θανάτου σά μοναδική ἀπόκριση στή γονική ἀδιαφορία καί στήν ἀγαπητική ἀπουσία. Σχεδίαζε μέσα του σάν μοναδική λύση τοῦ προσωπικοῦ δράματός του τόν ἀφανισμό τῶν κοματικῶν καί πολιτιστικῶν σχημάτων, πού καθιερώνουν τό πιεστικό κλίμα τῆς ἐποχῆς, πού πληγώνουν τήν ὁμορφιά τῆς ἀγάπης καί στήνουν τά πολεμικά φυλάκια τῆς ιδιοτέλει-ας καί τοῦ ἀφανισμοῦ.

Εχοντας μπροστά σας αὐτό τό φάκελλο τῶν δεδομένων μπορεῖτε νά προσδιορίσετε τίς εὐθύνες γιά τή φονική ἐξόρμηση στό ἤρεμο μικρό νησάκι τῆς Νορβηγίας καί γιά τή δολοφονία τῶν νεανικῶν ὑπάρξεων ἀποκλειστικά καί μόνο στόν ἄτυχο Μπρέιβικ; Ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν γνώρισε τό πατρικό καί μητρικό χάδι. Δέν ἔνοιωσε τό πατρικό καί μητρικό χέρι νά σφίγγουν τό δικό του καί νά τόν ὀδηγοῦν στό περιβόλι τῆς ἐντιμότητος καί καθαρότητας. Δέν γνώρισε τί θά πεῖ ἦθος καί τί θά πεῖ διαφθορά. Πλανήθηκε ἐγκαταλειμμένος στή μοναξιά του, στίς θύελες τοῦ μίσους καί στούς σχεδιασμούς τῆς ἀντιπαλότητος. Οἱ εὐθύνες του, πού δέν εἶναι μικρές, φυτεύτηκαν μέσα του, ποτίστηκαν καί λιπάνθηκαν ἀπό τή γονική διαστροφή καί ἔγιναν αἰτίες τῆς φονικῆς θύελλας, πού ἀφάνισε ἐντελῶς ἀνεύθυνες νεανικές ὑπάρξεις.

Θεωρῶ ἀναγκαία μιά ὑπογράμμιση. Ὁ αἰώνας μας ἀναποτελεσματικός καί τραγικός, διέγραψε τή ζεστασιά καί τήν ὁμορφιά τῆς ὑπεύθυνης οἰκογενειακῆς ζωῆς, γκρέμισε καί γκρεμίζει ὁλοένα καί περισσότερο τίς ἐστίες τῆς ἀγάπης καί τῆς κοινωνικῆς ἀξιοπρέπειας, μεταποιεῖ τήν οἰκογενειακή εὐτυχία σέ ἐρειπωμένο ὀπλοστάσιο. Ἀπό τίς διαλυμένες αὐτές ἐστίες δέν ἐκπορεύεται πιά ἡ λάμψη τῆς ἀλήθειας, τό ἄρωμα τῆς ἀγάπης καί ἡ πράξη τοῦ διάφανου ἦθους. Ἀπλώνεται δυσσομία διάστροφης ζωῆς, θησαυρίσματα μίσους καί ὁράματα σκοτεινά. Κάποιος θά πρέπει νά κηρύξει τό χρέος τῆς μετάνοιας, τήν ὑπεύθυνη ἀλλαγὴ τῶν στόχων καί τήν ἀνάπλαση τῶν ἐρειπωμένων οἰκογενειακῶν ἐστιῶν σέ χώρους ἱεροῦ ἀγώνα γιά τήν ἀναζωογόνηση τοῦ ἦθους καί τήν ἀναβάθμιση τῆς καθημερινότητος.

Ἡ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας στό σύγχρονο κόσμο.(β)

ακρινοί διάδοχοι τῶν πρώτων χριστιανικῶν γενεῶν, νιώθουμε τὴν ἀνάγκη νά κοινωνήσουμε στή χαρά καί στήν ἐμπειρία τῶν ἀποστολικῶν προγόνων μας, ὅχι μόνο μέ τή μελέτη τῶν ἱστορικῶν καταλοίπων, ἀλλά καί μέ τὴν προσωπική μας μαθητεία στίς διδαχές καί στά γεγονότα, στά πολλαπλά μηνύματα τῆς ἐνανθρώπησης τοῦ Κυρίου μας καί στήν ἀνακαινιστική ἐξόρμηση τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

1) Στό εὐαγγελικό κείμενο τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννη συναντᾶμε τὴ μαρτυρία: *οὕτω ἡγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν*

αἰώνιον" (Ἰωάν. γ' 16). Ἰσαμε τὴ στιγμή τῆς ἐνανθρώπησης τοῦ Κυρίου μας, τό κυρίαρχο στοιχεῖο στίς γενιές τῶν ἀνθρώπων ἦταν ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων καί ἡ ἐξουθενωτική καθυπόταξη στίς δυναστικές ἐξουσίες. Ἀκόμα καί μετὰ τὴν ἐνανθρώπηση στίς λαϊκές ὁμάδες ἡ στίς ἀπομονωμένες προσωπικότητες πού δέν εἶχαν τὴν εὐτυχία καί τὴ χάρη νά προσεγγίσουν τόν σαρκωμένο Λόγο, ἡ θεοποίηση τῶν εἰδώλων καί τῶν κοσμικῶν ἐξουσιῶν λειτουργοῦσε ὡς ὑποχρεωτική ἐξάρτηση. Τὰ εἰδωλα ἦταν μαγευτικά καί οἱ ἐξουσίες ἐξοντωτικές.

Ἡ σάρκωση τοῦ θεανθρώπου Κυρίου καί ἡ θεμελίωση τῆς Ἐκκλησίας ἔφεραν τὴν φωτισμένη ἀνατροπή. Οἱ ἐξελίξεις τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων διαγράφουν ἱστορικές ἀλλαγές

πού ανύψωσαν την ανθρώπινη προσωπικότητα σε χαρισματική ύπαρξη και την ανθρώπινη κοινωνία σε Ἐκκλησία, σε ζωντανή οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Στήν ἐκκλησιαστική σύναξη, πού κοινωνεῖ ἄμεσα μέ τό Θεό Πατέρα, καί χειραγωγεῖται μέ τόν ἄμεσο λόγο τοῦ σαρκωμένου Κυρίου μας καί τή Χάρη τοῦ παναγίου Πνεύματος. Ὁ ἄνθρωπος, τό ζωντανό μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δέ σκύβει ταπεινωτικά τό κεφάλι στήν κοσμική ἐξουσία μήτε προσφέρει δουλική ἐξυπηρέτηση στά συμφέροντα τῆς ὀλιγαρχίας. Ὑπηρετεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί γεύεται τίς δωρεές τῆς θεϊκῆς ἀγάπης.

Τά ἱστορικά μνημόνια, πού ἔφτασαν στήν ἐποχή μας, μαρτυροῦν ὅτι, ἀπό τήν πτέρυγα τῆς εἰδωλολατρείας, ἀσκήθηκαν ἀφορητές πιέσεις γιά νά ἀναγνωρίσουν τά λαϊκά στρώματα ὡς θεϊκοὺς ὀδηγητές τούς φορεῖς τῆς ἐξουσίας καί νά σκύψουν τό κεφάλι σε ἀδιάκριτη ὑποταγή. Οἱ πιστοί ὅμως στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὀλόκληρο τό λογικό ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας, στάθηκε ἀνυποχώρητο. Ἡ ἀπόκριση πού ἔδινε στή σκληρή καταπίεση ἦταν μία καί μοναδική. Ὁ Θεός εἶναι ὁ στοργικός μας Πατέρας. Ὁ δημιουργός ὅλου τοῦ κόσμου καί ἡ πηγή

τῆς ἀγάπης. Ὁ αὐτοκράτορας ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἐξουσιαστής δέν εἶναι παρά ὁ τύραννος, πού κολοβώνει τήν ἐλευθερία μας καί ἐκμεταλλεύεται τήν προσωπικότητά μας.

Ἡ ἀντιπαράθεση αὕτη πότισε τό Κολοσσαῖο μέ μαρτυρικό αἷμα καί τίς ἄλλες ἀρένες τῆς ἀντιπαράθεσης μέ κορμιά μαρτύρων. Παρά ταῦτα οἱ ἡρωϊκές καρδιές τῶν μαρτύρων δέν κάμφθηκαν καί ἡ καθυπόταξη τῆς ἐξουσίας τοῦ κόσμου δέν ὀριστικοποιήθηκε. Κατά τό μακρό διάστημα πού μᾶς χωρίζει ἀπό ἐκείνη τήν ἐποχή ἡ ἀκαμψία τῶν μαρτύρων χριστιανῶν ἐκδηλώθηκε ὡς τό μεγάλο θαῦμα τῆς ἱστορίας καί ἡ ἀγαπητική κοινωνία τῶν μαρτύρων μέ τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Πατέρα ἀναδείχθηκε τό μεγάλο προνόμιο τῶν αἰώνων.

Εἶναι σαφές ἡ ὑποχρέωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας καί ὅλου τοῦ σύγχρονου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος νά μεταφέρουν στή στρεβλωμένη σύγχρονη ἀθεϊστική κοινωνία τά μηνύματα τῆς πρωτοχριστιανικῆς ἐποχῆς καί νά φωνάξουν μέ θερμή ψυχῆς καί μέ πειστικότητα ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος καί ὑπεύθυνος ὑπαρξή πού ζεῖ καί κινεῖται μέσα στό φῶς τῆς θείας παρουσίας καί τῆς θείας καθοδήγη-

σης καί δέν μπορεῖ νά ἀναπτυχθεῖ ἐάν κινεῖται ἀποκομμένος ἀπό τήν κοινωνία μέ τό Θεό, οὔτε πετυχαίνει νά ἀναδείξει τίς ἐπί μέρους κοινωνίες του ἱερή οἰκογένεια μεστή Θείας Χάριτος καί δημιουργό πολιτιστικῆς εὐγένειας.

2) Δεύτερο χαρισματικό ἄνοιγμα τῆς ὀρθόδοξης ἱστορικῆς πραγματικότητας καί μαρτυρίας εἶναι ὁ φωτισμός καί ἡ ἀνάδειξη τῆς κοινωνίας τῶν ἁγίων. Τό ἀποστολικό κήρυγμα καθὼς προχώρησε στίς ἐσχατιές τοῦ γεωγραφικοῦ χώρου μετέφερε τό ἄρωμα τῆς χάριτος τῆς Πεντηκοστῆς καί τήν ἔμπνευση γιά προσωπική ἀνανέωση καί ἀναβάθμιση στό κλίμα τῆς ἀγιότητος. Τό ἄγγελμα καί ἡ προτροπή τῶν ἁγίων ἀποστόλων καί τῶν διδασκάλων τους ἦταν πηγαῖο καί δυναμικό. *“Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δέ ἡμέρα ἤγγικεν, ἀποθώμεθα οὖν τά ἔργα τοῦ σκοτίους καί ἐνδυσώμεθα τά ὄπλα τοῦ φωτός, ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν”* (Ρωμ. ιγ' 12-13). Καί τό δεύτερο παράπλευρο ἄγγελμα *“ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλέα, ὅσα εὖφημα, εἴ τις ἀρετή καί εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε”* (Φιλιπ. δ' 8). Καθὼς τό φωτισμέ-

νο κήρυγμα τῶν θείων διδασκάλων καί τό πνευματικό ἄρωμα πού ἀπλώνονταν στόν ὀρίζοντα ἀπό τήν χαρισματική πληρότητα τῶν ἀναγεννημένων διδασκάλων, τροφοδοτοῦσαν τίς ἀνήσυχες ὑπάρξεις, τίς διψασμένες γιά φῶς, γιά κάθαρση ψυχῆς καί γιά ὁδοιπορία στούς δρόμους τῆς ἀγιότητος, πλήθη πιστῶν ἀνταποκρίνονταν στά ἱερά μηνύματα καί τήν ἀναγεννητική πρόκληση, διάβαιναν τήν πύλη τῆς μετάνοιας καί ἀρχίζαν νά περπατοῦν στούς δρόμους τῆς νέας ζωῆς τῆς καθαρότητος τοῦ βίου καί τοῦ θησαυρισμοῦ τῶν χαρισμάτων τῆς καινῆς κτίσης. Τά συναξάρια πού ἱστοροῦν τούς βίους τῶν ἁγίων καί μᾶς παρακινοῦν σέ συστράτευση εἶναι ἀνεξάντλητα. Ἐκεῖνος πού τά πιάνει στό χέρι καί τά φιλομετρεῖ νοιώθει νά περπατάει ἐνταγμένος στή στρατιά τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου βαστάζοντας τό μυροδοχεῖο τῆς ἀγνότητος καί τά ἀπομνημονεύματα τῆς ἀποστολικῆς ἀγιότητος. Αὐτή ἡ διακίνηση τῶν ἁγίων ὡς ἱστορική φωτιστική πραγματικότητα μέσα στόν κόσμο μας, τόν καταλερωμένο καί καταρυσπομένο ἀπό τή διαφθορά καί τή διαβολική σκοπιμότητα, ἀποτελεῖ μήνυμα στήν κάθε ἐποχή καί στήν κάθε γενιά καί κραυγή γιά

μετάνοια, για αλλαγή βίου και για ένταξη στην οικογένεια του Θεού και στη στρατιά των αναμορφωτών του κοινωνικού βίου. *“Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὥπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς”* (Ματθ. ε' 16).

3) Τό τρίτο δυναμικό στοιχείο πού ἔχει ὑποχρέωση νά προβάλλει ἡ ὀρθόδοξη κοινότητα στό σκοτεινό ὀρίζοντα τῆς ἄθειας ἐποχῆς μας εἶναι ὁ πλοῦτος καί ἡ ποιότητα τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας καί τῆς παράλληλης ὀρθόδοξης ἀνθρωπολογίας. Οἱ πατέρες μας οἱ ἀναγεννημένοι καί φωτισμένοι ἔσκυψαν μέ πόθο καί πάθος στά κείμενα τῶν Γραφῶν, στό λόγο τοῦ Κυρίου, τίς ἀποστολικές διακηρύξεις, τίς ἐμπειρίες καί τίς διδαχές τῶν μεταποστολικῶν χρόνων, σ' ὅλο τόν πλοῦτο πού παραδόθηκε ἀπό γενιά σέ γενιά καί σχηματοποίησαν τόν κώδικα τῆς καθολικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας πού εἶναι κατάμεστος μέ τήν ἐμπειρία τῆς ἀγιότητας καί τήν ἐνθερμη διάθεση τῆς ἀποστολικότητας. Τά κείμενα πού ἔχουν φτάσει στά χέρια μας, καί δέν εἶναι λίγα, φωτίζουν καί ἐμπνέουν καί χειραγωγοῦν ἀγαπητικά τήν ἀξιολόγηση τῆς

νέας ζωῆς καί τήν ὁλόψυχη ένταξη στή στρατιά τῶν ἁγιασμένων. Ἀνοιχτές οἱ πόρτες τῆς Ἐκκλησίας. Φωτεινά τά παραδείγματα. Ἐντονη ἡ παρόρμηση. Διακριτικό τό ρεῦμα τῆς σπουδῆς καί τῆς ένταξης στήν ποιμνὴ τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀφοσίωσης. Ὁ Κύριος τρέχει στά λαγκάδια καί στά βουνά γιά νά συναντήσει τό χαμένο πρόβατο καί ἡ πλανεμένη λογική ὑπαρξη ἀναζητάει τόν Ποιμένα καί Πατέρα πού εἶναι ὁ Θεός τῆς ἀγάπης.

4) Δέν θά παραλείψω νά ὑπογραμμίσω καί τό μόχθο τῆς πλατιάς ἐπισκοπικῆς φάλαγγας, πού ἐκτός ἀπό τήν ἀκάματη διδασχὴ, ἀσχολήθηκε καί συνέπραξε στή δημιουργία σταθεροῦ διοικητικοῦ σχήματος καί στήν κατάρτιση τοῦ κώδικα τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού ἀποτελέσει καί ἐξακολουθεῖ νά ἀποτελεῖ τό ρυθμιστὴ τῶν ποικίλων προβλημάτων πού κατά καιροὺς παρουσιάζονται καί τόν ὁδηγό στήν ἐξελικτικὴ πορεία τοῦ συνοδικοῦ σχήματος.

Πολύ ἐνωρίς οἱ χαρισματικοὶ ποιμένες μέ ἀδελφικὴ ἀλληλοπεριχώρηση καί μέ φωτισμένη κρίση πλαισίωσαν τήν τράπεζα τῆς συνοδικότητας, μελέτησαν τά προβλήματα τῆς συγκεκριμέ-

νης ώρας καί συναντήθηκαν σέ κοινή γνώμη καί σέ φωτισμένη απόφαση στή δημιουργία Κανόνων καί στόν προσδιορισμό τών τρόπων αντιμετώπισης τών δυσκολιών καί συνάντησης σέ κοινή άποψη καί σέ κοινή όργανωτική μεθόδευση. Σημαντικό ρόλο έπαιξε καί τό κοσμικό δίκαιο τής έποχής τοῦ Ίουστινιανοῦ καί ή αποφασιστικότητα τής φωτισμένης ήγεσίας τής έποχής νά μεθοδεύσει τή συνοδική λειτουργικότητα καί τήν εἰρηνική καί άποτελεσματική ποιμαντική διακονία. Ίδιαίτερο ρόλο έπαιξαν οἱ “Νεαρές” τοῦ Ίουστινιανοῦ πού άποτέλεσαν τούς θεμελιακούς πυλώνες τοῦ θαυμαστοῦ καί άποτελεσματικοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τής Ἐκκλησίας μας. Κατά καιρούς καί άποφάσεις καί κανονικές διατάξεις τοπικῶν συνόδων ένσωματώνονται ὡς Κανόνες ύψίστου κύρους ὅπως οἱ Κανόνες τών Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Μεταφέρουμε ένα άπόσπασμα άπό τόν β΄ Κανόνα τής Στ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου πού κατακυρώνει καί έγγράφει στό άποδεκτό κανονικό σύστημα σειρά Κανόνων τοπικῶν Συνόδων καί πατερικῶν άπόψεων πού εγκρίθηκαν καί ένσωματώθηκαν στό κανονικό δίκαιο τής Ἐκκλησίας: “ *Επισφραγίζομε δέ καί*

τούς λοιπούς πάντας ἱερούς Κανόνους τούς ὑπό τῶν άγίων καί μακαρίων πατέρων ήμῶν έκτεθέντας, τούτέστι τῶν τε ἐν Νικαίᾳ συναθροισθέντων τριακοσίων δεκαοκτώ άγίων Πατέρων καί τῶν ἐν Ἀγκύρᾳ, ἔτι μήν καί τῶν ἐν Νεοκαισαρίᾳ, ὡσαύτως καί τῶν ἐν Γάγγραις, πρὸς τούτοις δέ καί τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας, ἀλλά μήν καί τῶν ἐν Λαοδικίᾳ τῆς Φρυγίας. Προσέτι καί τῶν ἑκατὸν πενήκοντα τῶν ἐν ταύτῃ τῇ θεοφυλάκτῳ καί βασιλίδι συνελθόντων πόλει, καί τῶν διακοσίων τῶν ἐν τῇ Ἐφέσῳ μητροπόλει τό πρότερον συναγεργμένων, καί τῶν ἐν Χαλκηδόνι τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα άγίων καί μακαρίων Πατέρων. Ὡσαύτως καί τῶν ἐν Σαρδικῇ, ἔτι μήν καί τῶν ἐν Καρθαγένῃ. Προσέτι γε μήν καί νῦν αὖθις ἐν ταύτῃ τῇ θεοφυλάκτῳ καί βασιλίδι πόλει συνελθόντων ἐπὶ Νεκταρίου τοῦ τῆς βασιλίδος ταύτης πόλεως Προέδρου, καί Θεοφίλου τοῦ γενομένου Ἀλεξανδρείας Ἀρχιεπισκόπου”.

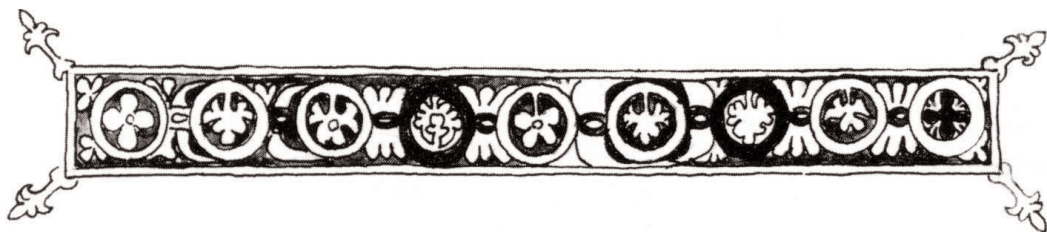
Πρίν άποσύρω τή σκέψη μου καί τόν κάλαμό μου άπό τό μεγαλεῖο τοῦ κανονικοῦ δικαίου τής Ἐκκλησίας μας καθηλώνομαι στή χρεωστική ὁμολογία ὅτι κατά καιρούς καί ἰδιαίτερα στόν αἰῶνα πού ἔληξε ή ὀφειλή άπόλυ-

του σεβασμοῦ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καταπατήθηκε πολλές φορές βάνουσα ἀπό τούς λειτουργούς πού εἶχαν καταθέσει ὄρκο ἀπόλυτου σεβασμοῦ. Δέν εἶναι οὔτε δύο οὔτε τρεῖς οἱ περιπτώσεις πού, εἴτε οἱ ἐπίσκοποι ὡς μονάδες εἴτε ἡ σύνοδος ὡς ἐνιαῖο διοικητικό σύνολο, κατεπάτησαν τούς ὄρκους τους καί παραβίασαν Ἱερούς Κανόνες προκειμένου νά πετύχουν τούς ἰδιοτελεῖς σκοπούς τους. Ἐχοντας καί ὁ γράφων τό κείμενο τοῦτο καί πληθὺς τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐμπειρία αὐτῆς τῆς ἀδιστακτοῦ περιφρονησεως ἀπὸ ἐπισκόπους τοῦ ἱεροῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας ὑπογραμμίζω τούτη τὴ δήλωση. Στὸ λαὸ μας, στὴ λογικὴ ποίμνη μας, ἔχουμε ὑποχρέωση νά ἐπισημαίνουμε, νά ἀναλύουμε καί νά ὑπογραμμίζουμε τὴν ἁρμονία πού εἰσάγουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες στὴν Ἐκκλησίαν μας, ἀλλὰ καί νά διατρανώνουμε τὴ λύπη μας καί τὴν μετάνοιά μας γιὰ τίς ἀντικανονικότητες, πού ἐπληξαν καί πλήττουν κατὰ καιροὺς ἐπικίνδυνα τό κύρος τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, τῶν συνοδικῶν συνέδρων, τῶν διδασκάλων τῆς ἐντιμῆς διακονίας καί τῶν λειτουργῶν πού διέβηκαν τὴν πύλη τοῦ ἱεροῦ βήματος γιὰ νά δεχθοῦν μέ τὴ χειρο-

τονία τους τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ μιὰ πράξη ἀσύστολης ἐπιπορκίας. Εἶπαν θὰ τηρήσουν μέ πιστότητα τούς Ἱερούς Κανόνες καί προχώρησαν στὴ χυδαία καταπάτησή τους.

Ἡ ἐκπλήρωση τοῦ ἱεροῦ χρέους περνάει ἀπὸ ἓνα ἐπικίνδυνο μονοπάτι. Συχνὰ ὀνοματίζουμε ὁμολογία Ὁρθοδοξίας τὴν κατάθεση ἀλλοιωμένων προσωπικῶν ἀπόψεων πού δέν φωτίζουν τὴν πλούσια εὐαγγελικὴ ἀποκάλυψη, ἀλλὰ ὑπηρετοῦν τίς προσωπικὲς μας σκοπιμότητες. Ἐρμηνεύουμε ὅπως ἐμεῖς θέλουμε τὰ κείμενα τῶν Γραφῶν ἢ δίνουμε ἄλλο φῶς στοὺς Ἱερούς Κανόνες πού θέσπισαν οἱ μεγάλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας συναγμένοι σὲ θεοφώτιστες Οἰκουμενικὲς Συνόδους. Τό χρέος μας εἶναι νά ὁμολογήσουμε ἐν μετανοίᾳ τὴν ἄτυχη σκοπιμότητα καί νά κινηθοῦμε στὴ μοναδικὴ λεωφόρο τῆς καθαρῆς ἐντιμότητος. Νά μεταφέρουμε στὸ λαὸ ἀπερίτμητη τὴν ἀλήθεια καί ἀπόλυτα σεβαστὸ τό χρέος εὐθυγράμμισης πρὸς τὴν ἀποστολικὴ καί πατερικὴ διδαχὴ.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Οἱ Κίνδυνοι τῶν Μυστικῶν Ἑταιρειῶν, καί ἡ Ἁγία Γραφή. (II)

Ἡ διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς διαφέρει κατά πολύ ἀπό τή διδασκαλία καί τήν πράξη τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν. Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέει: «Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς... ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν συναγωγῇ καί ἐν τῷ ἱερῷ, ὅπου πάντοτε οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται, καί ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν» (ἰν' 20). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει στοὺς Ἐφεσίους (ε' 11-13): «Μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δέ καί ἐλέγχετε (μὴ γίνεσθε συμμέτοχοι καί συνένοχοι μέ τήν ἀνοχή σας μέ αὐτούς, πού ἐργάζονται ἔργα μάταια στό σκοτάδι, μᾶλλον νά τά βγάξετε στό φῶς, δείχνοντας πόσο ὀλέθρια εἶναι)· τά γάρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρόν ἐστι καί λεγείν (γιατί εἶναι ντροπή ἀκόμα καί νά ὀνοματίζει κανεῖς αὐτά, πού κάνουν στά κρυφά)· τά δέ πάντα ἐλεγχόμενα

ὑπό τοῦ φωτός φανεροῦται (καθετί, πού ἐλέγχεται ἀπό τό φῶς ὡς αἰσχρο καί ὀλέθριο, ὁ κόσμος τό πληροφορεῖται)· πᾶν γάρ τό φανερούμενον φῶς ἐστι (διότι καθετί, πού δέν φοβᾶται τόν ἐλεγχο εἶναι φῶς)». Ἀκόμα ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος (ε' 37) τονίζει τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου γιά διαφάνεια καί εὐθύτητα, ὅχι κρυψίνοια καί ὑποκρισία, «ἔστω δέ ὁ λόγος ὑμῶν ναί, οὐ οὐ· τό δέ περισσόν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστιν». Ἐξ ἄλλου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζει στοὺς Κορινθίους (Β' Κορ. στί 14): «Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις (μὴ συνδέεσθε στενά μέ ἀπίστους σέ ἔργα πίστεως καί ζωῆς)· τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνης καί ἀνομίας (πῶς μπορεῖ νά ταιριαzoῦν δικαιοσύνη καί παρανομία); τίς δέ κοινωνία φωτί πρός σκότος (τί σχέση ἔχει τό φῶς μέ τό σκοτάδι);»

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀνοικτή σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ φυλή, τὴν πολιτισμικὴ παράδοση, τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, τὴν κοινωνικὴ θέση. Ἀνοικτή σέ πλούσιους, μορφωμένους, φτωχοὺς, ἢ ἀγράμματους τό ἴδιο. Οἱ ἀδελφοὶ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ προσκολλῶνται σέ λατρεῖες ἢ μυστικὲς κοινότητες/ἀδελφότητες, στίς ὁποῖες δὲν ἰσχύει ἡ ἰσότητα, ἀλλὰ ἀκατανόητοι περιορισμοὶ προκειμένου νὰ γίνεи κανεῖς μέλος. Ἄν καὶ συχνὰ καμουφλαρισμένη πίσω ἀπὸ εὐγενεῖς διακηρύξεις, μπορεῖ κάποιος νὰ ἀναγνωρίσει τὴν πάγια πρακτικὴ τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ διακρίνει τὰ ἑξῆς:

1. Ὁρκωμοσία, φρικτοὶ δεσμευτικοὶ ὅρκοι καὶ διακρίσεις γιὰ νὰ γίνεи κανεῖς μέλος, πού δὲν δικαιολογοῦνται, καὶ ἔχουν νὰ κάνουν μέ τὴ φυλή, τὸ φύλο, τὴν κοινωνικὴ θέση, κτλ.

2. Μυστικὲς συνάξεις, συνήθως τὴ νύχτα, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἀποκλείονται ἀκόμα καὶ πρόσωπα τῆς οἰκογένειας.

3. Μυήσεις, μερικὲς φορές καλυμμένες μέ μανδύες ἀθῶων κοινωνικῶν δραστηριοτήτων.

4. Δυσκολία στό νὰ ἀποχωρήσει κανεῖς, πού προέρχεται ἀπὸ τὴν τρομοκρατία, πού καλλιιεργεῖται.

5. Γνώσεις, ἀποκαλύψεις καὶ κρυφές τελετουργίες, πού δὲν στηρί-

ζονται στό λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί, ἡ καλύτερη ἄμυνα, πού ἔχετε στὴ διάθεσή σας, εἶναι ἡ γνώση τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ ἡ ἀναζήτηση θεογνωσίας μέσα ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Στό λόγο δέ τοῦ Θεοῦ βλέπουμε ἔντονη τὴν προειδοποίηση ὅτι ἀναμένουν οἰκτρὲς συνέπειες ὅποιον ἀρνεῖται νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ἀποκηρύξῃ κάθε ἐπονείδιστη πράξη, πού γίνεται στό σκοτάδι. Μὴ πιστεύετε σέ ὑποσχέσεις γιὰ κέρδη καὶ προστασία, πού δὲν βασιζοῦνται στὴ διδασκαλία τῆς Βίβλου. Ἄν καὶ ὅλοι μας ἔχουμε τὴν ἔμφυτη τάση νὰ ἀναζητοῦμε οἰκονομικὴ ἄνεση, δὲν εἶναι αὐτός ὁ τρόπος νὰ τὴν ἀποκτήσουμε. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στό Α' Τιμοθ. στ' 6-12 καθορίζει τί κατὰ τὴ Γραφὴ σημαίνει «οἰκονομικὴ ἄνεση»: «Ἔστι δέ πορισμός μέγας ἡ εὐσέβεια μετὰ αὐταρκείας (ἡ εὐσέβεια εἶναι πηγὴ πλούτου, ὅταν εἶναι κανεῖς ὀλιγαρκής). Οὐδὲν γάρ εἰσπνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδέ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα (γιατί τίποτα δὲν φέραμε μαζί μας στὸν κόσμον καὶ φυσικά οὔτε πρόκειται νὰ πάρουμε κάτι ὅταν φύγουμε): ἔχοντες δέ διατροφάς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθῆσομεθα (ἔχοντας τὰ ἀπαραίτητα, φαγητό καὶ καλύμματα, ἃς ἀρκεσθοῦμε σ' αὐτά). Οἱ δέ βουλόμενοι πλουτεῖν ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμόν καὶ παγίδα καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες

βυθίζουσι τούς ανθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν (ὅσοι ἐπιζητοῦν τὸν πλοῦτο πέφτουν σέ πειρασμούς καὶ παγίδες καὶ ἐπιθυμίες ἄχρηστες καὶ βλαβερές, πού φέρνουν ὄλεθρο καὶ καταστροφή). *Ρίζα γάρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία, ἥς τινες ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς* (ρίζα κάθε κακοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ χρήματος, καὶ λόγω τοῦ πάθους αὐτοῦ κάποιοι ἔχασαν τὴν πίστη τους καὶ κάρφωσαν στὸν ἑαυτό τους βάσανα πολλά). *Σὺ δέ, ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ταῦτα φεῦγε* (ἀποφευγε αὐτά) *δίωκε δέ* (ἐπιδίωκε νά ἔχεις) *δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομονήν, πραότητα. Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς εἰς ἣν καὶ ἐκλήθης καὶ ὡμολόγησας τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων* (κράτα καλά τὴν αἰώνια ζωή, στήν ὁποία ἔχεις κληθεῖ, καὶ ἔδωσες λαμπρὴ ὁμολογία πίστεως μπροστά σέ πολλοὺς μάρτυρες κατὰ τὴ βάπτισί σου)».

Ἄν ἔχετε ἤδη συνδεθεῖ μέ ἓνα ὄργανισμό, πού μοιάζει μέ μυστικὴ ἐταιρεία/ἀδελφότητα, καὶ ἔχετε δεθεῖ μέ δεσμούς, πού δέν συνάδουν μέ τὴ βιβλικὴ διδασκαλία, πέστε στά γόνατα καὶ ἀναθέστε στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό νά σπάσει αὐτά τά δεσμά ἐπικαλούμενοι τίς ὑποσχέσεις Του, ἀκόμα καὶ ἂν μέ τὴ θέλησή σας πῆγατε

ἐκεῖ καὶ γίνατε πειθήνιος δοῦλος τους. Ἡ πρώτη σας ἐνέργεια εἶναι νά φύγετε ἀμέσως. Μὴ φοβηθεῖτε τίς συνέπειες. Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας δίνει σαφεῖς διαβεβαιώσεις γιὰ τὴν διάσωση καὶ προστασία, πού παρέχει ὁ Κύριος (μθ' 24-26): «Μὴ λήψεται τις παρά γίγαντος σκῦλα; καὶ ἐὰν αἰχμαλωτεύσῃ τις ἀδίκως σωθήσεται; Οὕτως λέγει Κύριος ἐὰν τις αἰχμαλωτεύσῃ γίγαντα, λήψεται σκῦλα· λαμβάνων δέ παρά ἰσχύοντος σωθήσεται· ἐγὼ δέ τὴν κρίσιν σου κρινῶ, καὶ ἐγὼ τοὺς υἱούς σου ρύσομαι καὶ φάγονται οἱ θλίψαντές σε τὰς σάρκας αὐτῶν καὶ πίνονται ὡς οἶνον νέον τό αἷμα αὐτῶν καὶ μεθυσθήσονται, καὶ αἰσθανθήσεται πᾶσα σὰρξ ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ ρυσάμενός σε καὶ ἀντιλαμβανόμενος ἰσχύος Ἰακώβ (Ἑρμην. Εἶναι δυνατόν νά λαφυραγωγῇσει κανεῖς ἓνα γίγαντα, νά σώσει δηλαδή τοὺς αἰχμαλώτους, πού ἄδικα καὶ σκληρὰ ἔχει αἰχμαλωτήσῃ; Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ ὡς ἐξῆς: Ἐὰν κάποιος νικήσῃ γίγαντα θά πά-

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἑκκλησιαστικῆς Ἑνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

τό Κανονικό Δίκαιο ἐδράζεται στόν εὐαγγελικό λόγο τοῦ Κυρίου καί στό θεόπνευστο λόγο τῶν ἀποστόλων. Ὁ Κύριός μας ἀποκάλυψε καί δίδαξε αἰώνιες ἀλήθειες γιά τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν. Οἱ ἀλήθειες αὐτές εἶναι ἀναλλοίωτες στίς διάφορες ἐποχές. Ὅποιος τίς ἀκολουθεῖ μπαίνει στό κλίμα τῆς χάριτος, ὅπως διευκρινήσαμε καί πάλι. Ἀντίθετα ὅποιος ἐκτρέπεται ἀπ' αὐτές ἐκτροχιάζεται καί φεύγει ἀπό τό δρόμο πού ὁδηγεῖ στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἀπόστολοι, πού δημιούργησαν τίς πρῶτες τοπικές Ἐκκλησίες, ἦλθαν ἀπό τήν ἀρχή ἀντιμέτωποι μέ ἐκτροπές-μεμονωμένων πιστῶν ἢ καί ὁμάδων-ἀπό τόν ἀναλλοίωτο αὐτό λόγο τοῦ Κυρίου. Ἐκτροπές πού ὠφείλονταν καί στίς θρησκευτικές ἀπόψεις τῆς εἰδωλολατρείας καί σέ διάφορα ἰδεολογήματα. Ἐμπνευσμένοι λοιπόν ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα οἱ ἀπόστολοι σιγμάτισαν τίς ἐκτροπές καί ἔδειξαν μέ σαφήνεια τό δρόμο πού ὁδηγεῖ πρὸς τόν Σωτῆρα Κύριό μας. Τή στάση ζωῆς πού κρατάει τόν ἄνθρωπο μέσα στήν κιβωτό τῆς σωτηρίας, τήν Ἐκ-

κλησία. Ὁ αἰώνιος εὐαγγελικός λόγος τοῦ Κυρίου καί ἡ φωτισμένη διδασχὴ τῶν ἀποστόλων ἔκλεισαν τοὺς παραδρόμους τῆς πλάνης καί ἄνοιξαν τὴν λεωφόρο πού φέρνει τὴν ὑπαρξη στὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια καί στὴν καθαρότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου. Αὐτὴ ἡ καθοδήγηση ἐντάχθηκε στό σῶμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί παραδόθηκε ὡς ἐμπνευστὴς καί ὁδηγὸς στίς γενεές τῶν λυτρωμένων. Δέν μπορεῖ λοιπόν καμιὰ ἐποχή, μέ τὴν ὅποια ἐξέλιξη καί νά ἔχει, νά τροποποιήσει τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, γιατί αὐτό θά σήμαινε ἀποστασιοποίηση ἀπὸ τό πρόσωπο τοῦ σαρκωμένου Λόγου καί μετατόπιση ἀπὸ τό πνεῦμα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἀντίθετα. Τόσο ὁ λόγος τῆς Γραφῆς ὅσο καί τό πνεῦμα τῶν Κανόνων ἀποτελοῦν τὴ σταθερὴ βάση γιὰ νά προσμετροῦν καί νά σταθμίζουν οἱ πιστοὶ τῆς καθ' ἐποχῆς τὴν ποιότητα τῆς πνευματικῆς κατάστασής τους. Οἱ Κανόνες κρατοῦν ὅλο τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας στὴν ποιότητα καί στό κλίμα τῆς Πεντηκοστῆς. Δέν ἐπιτρέπουν καμιὰ νοθεία στό γνήσιο εὐαγγελικό μήνυμα.

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιὰ μιὰ γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ
Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr

Ἐνημέρωση στούς ἀγαπητούς ἀναγνώστες

Ἡ ὁμάδα συντάξεως, τοῦ μηνιαίου πλέον περιοδικοῦ μας, εὐχαριστεῖ γιά τήν ἀνταπόκριση ἀρκετῶν ἀναγνωστῶν στήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος πού προέκυψε ἀπό τόν τετραπλασιασμό τῆς δαπάνης ἀποστολῆς του.

Ἐπαναλαμβάνουμε λοιπόν καί πάλι τήν ἐκκλήση πού εἴχαμε κάνει καί τήν πρώτη φορά.

Γιά νά μπορέσουμε νά μειώσουμε κατά τό δυνατόν τά ταχυδρομικά ἔξοδα παρακαλοῦμε θερμά τούς ἀναγνώστες μας:

1) Ἄν κάποιος δέν ἔχουν τόν ἀπαιτούμενο χρόνο νά τό παρακολουθοῦν, νά μᾶς τό γνωρίσουν.

2) Ὅσοι χρησιμοποιοῦν τό διαδίκτυο ἔχουν δύο δυνατότητες:

Ἡ νά τό διαβάζουν στήν ἰστοσελίδα el-pliroforisi.gr,

ἢ, ἂν ἐπιθυμοῦν νά τό παραλαμβάνουν στό δικό τους e-mail,

ἐνημερώνοντάς μας καί στίς δύο περιπτώσεις γιά νά μήν ἀποστέλεται ταχυδρομικῶς (e-mail περιοδικοῦ μας: elpliroforisi@el-pliroforisi.gr).

Ἀπαραίτητο νά ὑπομνήσουμε κάτι σέ ὅσους ἰσχυρίζονται πώς οἱ διατάξεις τῶν ἱερῶν Κανόνων εἶναι κάτι πολύ σκληρό γιά νά τό βάλει σέ ἐφαρμογή ὁ πιστός στή ζωή του. Οἱ Κανόνες ἀποτελοῦν τό εὐαίσθητο κριτήριο τῆς γνησιότητος, τῆς καθαρότητας καί ἀγιότητος. Σηματοδοτοῦν τό ἀνώτατο ὄριο, τό μέγιστο βάθος καί τήν ἰδανική ποιότητα πνευματικῆς ζωῆς, στήν ὁποία πρέπει νά φτάσει ὁ πιστός. Δέν πρέπει νά ἐπιτρέπουμε στόν ἑαυτό μας νά μᾶς διακατέχει μιᾷ πνευματικῇ ἡττοπάθεια. Ὁφείλουμε νά γνωρίζουμε πού πρέπει νά φτάσουμε καί πόσο μακριά βρισκόμαστε ἀπό τόν στόχο μας. Ἀλλοίμονο ἂν ἐμεῖς οἱ πιστοί χάσουμε αὐτό τό εὐαίσθητο κριτήριο τῆς ἀγιότητος

καί τῆς καθαρότητας πού καθορίζουν οἱ Κανόνες. Ἀλλοίμονο γιά ἐκείνη τήν τοπική Ἐκκλησία στήν ὁποία θά ὑπάρξει αὐτή ἡ ἀπάμβλυνση στήν ἠθική ζωή, ἡ ἐκτροπή ἀπό τήν γνήσια πνευματική ζωή.

Οἱ Κανόνες ἐκπηγάζουν ἀπό τή διδασχά τοῦ Κυρίου μας, ἀπό τίς προτροπές καί τίς νουθεσίες τῶν φωτισμένων ἀποστόλων του καί ἀπό τή διδασχά καί τήν ἐμπειρία τῶν ἀγίων καί τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἓνας πλοῦτος πού προσφέρεται μέ ἀφθονία στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἕνας πολύτιμος θησαυρός πού μᾶς χαρίζεται, ἐμπλουτίζει τήν ὑπαρξή μας, γίνεται διδασχά, ὁδηγία καί χειραγωγή στή ζωή τοῦ πνεύματος.

Ἀρχ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης